

Китоби Дониёл — Шумораи сиюсеюм

«Мӯҳр»-и Худо, ки ҳангоми содир шудани фармони қонуни якшанбе гузошта мешавад: Таҳлили нубуввати боби 6-уми Дониёл

Jeff Pippenger

2023-12-28

«муҳр»-и Худо, ки дида мешавад, ҳангоми содир шудани фармони қонуни якшанбе нақш мегардад.

«Ҳеч яке аз мо ҳеч гоҳ мӯҳри Худоро дарёфт нахоҳад кард, то даме ки дар хислатҳои мо як доғ ё як олоише бар онҳо бошад. Бар дӯши мо вогузор шудааст, ки нуқсонҳои хислатҳои худро ислоҳ намоем, маъбади ҷонро аз ҳар гуна нопокӣ пок созем. Он гоҳ борони охирин бар мо хоҳад борид, чунон ки борони аввалин бар шогирдон дар Рӯзи Панतिकост борид....»

«Эй бародарон, шумо дар ин кори бузурги омодагӣ чӣ мекунед? Онҳое ки бо ҷаҳон мепайванданд, қолаби дунявиро қабул мекунанд ва барои нишони ҳайвон омода мешаванд. Онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро дар ҳузури Худо фурӯтан месозанд ва ҷонҳои худро бо итоат ба ростӣ пок мегардонанд, онҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва барои мӯҳри Худо бар пешониҳояшон омода мешаванд. Вақте ки фармон содир гардад ва тамға зада шавад, хислати онҳо то абад пок ва беайб боқӣ хоҳад монд». Testimonies, volume 5, 214, 216.

Дониёл мӯҳре мегирад, ки дида мешавад, ҳангоме ки ӯ ба ғори шерон андохта мешавад; бинобар ин, ин боб фармони қонуни якшанbero ифода мекунад.

Пас он мардон назди подшоҳ ҷамъ омада, ба подшоҳ гуфтанд: «Бидон, эй подшоҳ, ки қонуни мадиён ва порсиён чунин аст, ки ҳеч фармон ё аҳкоми, ки подшоҳ барқарор мекунад, тағйир дода намешавад». Он гоҳ подшоҳ фармон дод, ва Дониёлро оварда, ба ҷоҳи шерон андохтанд. Ва подшоҳ сухан ронда, ба Дониёл гуфт: «Худои ту, ки Ёро пайваста ибодат мекуни, Ё туро халос хоҳад кард». Ва санге оварда, бар даҳони ҷох гузоштанд; ва подшоҳ онро бо муҳри худ ва бо муҳри бузургони худ мӯҳр кард, то ки мақсад дар бораи Дониёл тағйир дода нашавад. Дониёл 6:15–17.

Қисса дар он ҷо ба поён намерасад, аммо он дар ҳамон ҷое анҷом меёбад, ки оғоз ёфта буд. Хати боби шашуми Дониёл ҳампаймонӣро нишон медиҳад, ки пеш аз ҳама аз ҷониби яксаду бист амир ва ду раиси поёнтар роҳбарӣ мешуд, вале мушовирон, сардорон ва ҳокимонро низ дар бар мегирифт. Ин иттиҳоди панҷгона ба вучуд оварда шуд, то подшоҳро фиреб дода, ёро водор созад, ки Дониёлро таъкиб намояд. Қисса бо довариҳои онҳо анҷом меёбад, зеро онҳо довариҳои махсусро таҷассум мекунанд, ки ҳангоми қонуни якшанбе ба амал меояд; доварие, ки на бар зидди онҳое равона шудааст, ки Дониёл ё подшоҳро намояндагӣ мекунанд, балки бар зидди онҳое, ки подшоҳро фиреб доданд.

Ва подшоҳ фармон дод, ва он мардонеро, ки Дониёлро айбдор карда буданд, оварданд; ва онҳоро, ҳамроҳи фарзандонашон ва занонашон, ба чоҳи шерон андохтанд; ва шерон бар онҳо ғолиб омаданд ва ҳамаи устухонҳояшонро пеш аз он ки ба қабри чоҳ расанд, пора-пора карданд. Дониёл 6:24.

Дар манзараи пешгӯёна ҳамеша калисо аст, ки давлатро фиреб медиҳад, ва боби шашум фиреберо, ки бар зидди подшоҳ ба амал оварда мешавад, муайян месозад. Пас аз он ки Аҳъоб зуҳури пуриқтидори қудрати Худоро дар кӯҳи Кармил дид, Илёс ўро дар борон боз ба назди Изобал роҳнамоӣ кард. Аҳъоб ҳеҷ сабабе надошт, ки гумон кунад Изобал аз шаҳодати пуриқтидори қудрати Худо мутаассир нахоҳад шуд, аммо Аҳъоб дар бораи нафрати амиқ ва решаҳои Изобал нисбат ба Илёс фирефта шуда буд. Ҳикояи Илёс дар муқобила бо Аҳъоб ва Изобал бори дигар дар ҳикояи Яҳёи Таъмиддиханда (ки Илёс буд), ва Ҳиродус ва Ҳиродия тақрор мешавад.

Ҳангоме ки Ҳиродиси маст дар рӯзи таваллудаш ба Саломе (духтари Ҳиродия) ваъда дод, ки нисфи подшоҳии худро ба ӯ диҳад, ӯ интизор надошт, ки Ҳиродия сари Юҳанноро талаб хоҳад кард. Подшоҳон, ҳоҳ Аҳъоб бошад, ҳоҳ Ҳиродис ё Дориюш, аз ҷониби зани нопок ба воситаи рақси анбиёи козиби Изобал, ё рақси духтари Ҳиродия, ё иттиҳоди панҷгона дар достони Дониёл фирефта мешаванд. Пилотус низ аз ҷониби коҳиноти фосид, ки «калисо»-и яҳудиёро намоёндагӣ мекард, фирефта шуд; ва калисо рамзи зан аст.

Фиреб яке аз хусусиятҳои сахнаи пешгӯишуда аст, ва Ислон, ки ба Войи сеюм тааллуқ дорад, ҳамон дурӯғест, ки дар айёми охир ба василаи тарс барои фиреб додани Созмони Милали Муттаҳид ба кор бурда мешавад. Ҳам «фиреб» ва ҳам «дурӯғе», ки он фиребро ба вучуд меоварад, дар Каломи пешгӯёнаи Худо муайян гардидаанд. Нақши Ислон, ва папагӣ, ки сари ҳаштуми аз миёни ҳафт сар мегардад, аллакай ҳамчун қисми он паёме муайян шудаанд, ки дар айёми охир қушода мегардад, яъне Ваҳйи Исои Масеҳ. Пас, фош сохтани фиреби Дориюш дар боби шашуми китоби Дониёл қисми он паём аст, ки маҷмӯан паёми Нидои Нисфи Шабро ташкил медиҳад. Фиреб ҳамон унсурест, ки захми марговарро комилан шифо мебахшад ва ба ин васила папагиро ҳамчун подшоҳии ҳаштум ва ниҳой эҳё мекунад. Дар фиреби Дориюш, он ду президентҳои муртад ва яксаду бист амир намоёндагони иттиҳоди фиребанд, ки дар муқобили Дониёл гузошта шудаанд.

Яксаду бист нафар рамзи шогирдони Худост дар Панतिकост.

Ва дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон бархоста, гуфт: (шумораи номҳо ҷамъан тақрибан яксаду бист буд.) Аъмол 1:15.

Панतिकост рамзи қонуни якшанбе аст, ҳангоме ки мӯҳр гузошта мешавад, ва он яксаду бист амيره, ки Дориюшро фиреб доданд, рамзи коҳиноти козиб дар замони қонуни якшанбе мебошанд. Ду табақаи касоне, ки подшоҳро фиреб медиҳанд, ба воситаи он ду раисони муртад ва яксаду бист амирони муртад нишон дода мешаванд. Он ду раис бо Дониёл, ки пайғамбар аст, дар як гурӯҳ шумурда мешаванд. Он ду табақае, ки Дориюшро фиреб медиҳанд, як гурӯҳи пайғамбарони козиб ва як гурӯҳи коҳинони фосидро ифода мекунанд.

Вой бар чӯпононе ки гӯсфандони чарогоҳи Маро нобуд месозанд ва пароканда мекунад! мегӯяд Худованд. Пас чунин мегӯяд Худованд, Худои Исроил, бар зидди он чӯпононе ки қавми Маро мечаронанд: Шумо рамаи Маро пароканда кардед, ва онҳоро рондед, ва аз онҳо хабар нагирифтед; инак, Ман шарорати аъмоли шуморо бар шумо хоҳам расонид, мегӯяд Худованд. Ва Ман бақияи рамаи Худро аз ҳамаи мамлакатҳое ки онҳоро ба он ҷо рондаам, ҷамъ хоҳам овард, ва онҳоро боз ба оғилҳояшон хоҳам овард; ва онҳо борвар шуда, афзун хоҳанд гардид. Ва Ман бар онҳо чӯпононе хоҳам гузошт, ки онҳоро хоҳанд ҷаронд; ва онҳо дигар нахоҳанд тарсид, ва на ҳаросон хоҳанд шуд, ва на кам хоҳанд гардид, мегӯяд Худованд. Инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Худованд, ки Ман барои Довуд Шоҳаи одил барпо хоҳам кард, ва Подшоҳе подшоҳӣ хоҳад кард ва комёб хоҳад шуд, ва дар замин доварӣ ва адолатро ба ҷо хоҳад овард. Дар рӯзҳои Ӯ Яхудо наҷот хоҳад ёфт, ва Исроил ба амният сокин хоҳад шуд; ва ин аст номи Ӯ, ки бо он Ӯ хонда хоҳад шуд: ХУДОВАНД АДОЛАТИ МОСТ. Бинобар ин, инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Худованд, ки дигар нахоҳанд гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованде ки банӣ-Исроилро аз замини Миср берун овард»; балки: «Қасам ба ҳаёти Худованде ки насли хонадони Исроилро аз замини шимол берун овард ва роҳбарӣ кард, ва аз ҳамаи мамлакатҳое ки Ман онҳоро ба он ҷо ронда будам»; ва онҳо дар замини худ сокин хоҳанд шуд. Дили ман андаруни ман ба сабаби анбиё шикастааст; ҳамаи устухонҳоям меларзанд; ман мисли марди маст шудаам, ва мисли марде ки май бар ӯ ғолиб омадааст, ба сабаби Худованд ва ба сабаби суханони қудсияти Ӯ. Зеро замин аз зинкорон пур аст; зеро аз боиси лаънат кардан замин мотам дорад; чарогоҳҳои хуши биёбон хушк шудаанд, ва рафтарашон бад аст, ва қувваташон рост нест. Зеро ҳам набӣ ва ҳам коҳин палиданд; оре, дар хонаи Худ низ бади онҳоро ёфтаам, мегӯяд Худованд. Аз ин рӯ роҳи онҳо барои онҳо мисли роҳҳои лағжанда дар торикӣ хоҳад буд: онҳо ронда хоҳанд шуд ва дар он хоҳанд афтод; зеро Ман бар онҳо бадӣ хоҳам овард, яъне соли бозҷӯии онҳоро, мегӯяд Худованд. Ирмиё 23:1–12.

«соли тафаккуди» Ирмиё доварию сӯиқасдгаронест, ки Дориюшро фиреб доданд. Доварию анбиёи козиб ва коҳинон мавзӯи Каломи нубувватист. Ва ҳамон тавре ки як коҳиноти фосид ҳокимони Румро бар зидди Масеҳ раҳнамун шуда, фиреб дод, сӯиқасд дар Дониёл боби шаш ба айнан ҳамон ҳақиқати нубувватӣ ишора мекунад.

Хатҳои нубувватию боби панҷуми Дониёл доварию иҷроияро баён мекунад, ки бар шоҳи ҷумҳуриҳо ва бар миллати Иёлоти Муттаҳида дар замони қонуни якшанбе иҷро карда мешавад. Он доварӣ ба воситаи Ислом аз войи сеюм анҷом меёбад, ки аз тариқи девори ҷанубии муҳофизатнашуда пинҳонӣ ба подшоҳӣ дохил шудааст. Хати қонуни якшанбе дар боби сеюми Дониёл нишон медиҳад, ки қавми Худо маҳз дар ҳамон вақт ҳамчун аломат барои тамоми ҷаҳон боло бурда мешаванд. Боби шашум бар доварие тамаркуз мекунад, ки дар айни ҳамон таърих бар анбиёи козиб иҷро карда мешавад.

Дар қонуни рӯзи якшанбеи Иёлоти Муттаҳида, шоҳи муртади протестантӣ аз ду табақа иборат аст: яке он ки рӯзи якшанbero ҳамчун рӯзи ибодат тарафдорӣ мекунад, ва дигаре он ки беҳуда даъво мекунад, ки рӯзи шанbero ҳамчун рӯзи ибодат тарафдорӣ менамояд. Ҳамтоёни онҳо дар дохили шоҳи ҷумҳуриҳо ҳизбҳои демократ ва ҷумҳуриҳо мебошанд.

Ҳар яке аз ин ду шохи муртад дар замони Масеҳ ба воситаи саддуқиён ва фарисиён тимсол шуда буданд. Ду подшоҳи муртад ва яксаду бист кохин дар фиреби Дориюш низ ду гурӯҳи шохи муртади протестантизмро намояндагӣ мекунанд. Гарчанде ки онҳо дар замоне ки ин ҳикоя рух дода буд, дар воқеъ чехраҳои сиёсӣ буданд, матни нубувватӣ муайян месозад, ки ин қудрати динии муртад аст, ки давлатро фиреб медиҳад.

Қисса, чунон ки дар кӯҳи Кармил ба тасвир омадааст, ду табақаи анбиёи дурӯғинро муайян мекунад: анбиёи Баал ва анбиёи Ашера (Ашторот). Онҳо якҷо иттиҳоди калисо ва давлатро намунавор ифода мекунанд, зеро Баал илоҳи мардона аст ва Ашторот илоҳаи занона. Илёс дар ниҳоят анбиёи дурӯғини кӯҳи Кармилро ба қатл расонд, ҳамон тавре ки аҳли иттиҳоди боби шашуми китоби Дониёл ба ғори шерон андохта шуданд.

Ва Илёс ба онҳо гуфт: «Пайғамбарони Баалро дастгир кунед; нагузored, ки яке аз онҳо раҳо шавад». Ва онҳоро дастгир карданд; ва Илёс онҳоро ба наҳри Қишӯн фуруд овард ва дар он ҷо онҳоро кушт. 3 Подшоҳон 18:40.

Дар ҳамон ҳикояи кӯҳи Кармил, ки аз ҷониби Яҳёи Таъмиддиханда намояндагӣ мешавад, қуввае, ки фиреб медиҳад, духтар аст. Ҳар ду ҳикоя фиребгаронро ҳамчун раққосон муаррифӣ мекунанд, хоҳ гирди қурбонии худ бар кӯҳи Кармил, хоҳ дар ҷашни зодрӯзи мастонаи Хиродус, ки дар он Саломе рақси фиреби худро иҷро кард. Ин ду ҳатт дар якҷоягӣ иттиҳоди калисо ва давлатро муайян мекунанд, ки дар қонуни якшанбе қомилан шакл мегирад, ва низ нишон медиҳанд, ки калисоҳои муртадди Иёлоти Муттаҳида духтарони Хиродияс мебошанд, ки ӯ Изобал аст, ва ҳар ду намояндаи католикизм мебошанд. Зодрӯзи Хиродус поёни подшоҳии шашуми ҳайвони заминро нишон медиҳад, аммо ҳамзамон зодрӯзи подшоҳии ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддасро (Созмони Милали Муттаҳид) низ нишон медиҳад.

Дар ҳамон вақдае ки ба Салӯмӣ дода шуд, Хиродус розӣ мешавад, ки нисфи подшоҳии худро ба Салӯмӣ бидиҳад, ва ба ин васила нишон медиҳад, ки подшоҳии ҳафтум омезише аз нисф калисо ва нисф давлатро намояндагӣ мекунад. Подшоҳӣ аз он вақт оғоз меёбад, ки сари Юҳанно ба Хиродияс супурда мешавад. Аз ҳамин сабаб, подшоҳии ҳафтум дар Ваҳӣ, боби ҳабаҳум, ҳамчун подшоҳие тасвир шудааст, ки фақат муддати кӯтоҳе давом мекунад. Маҳз дар қонуни якшанбе иттиҳоди сегона барқарор мегардад, зеро дар он ҷо он даҳ подшоҳ розӣ мешаванд, ки подшоҳии кӯтоҳумри худро барои як «соат» ба ваҳшӣ бидиҳанд. Он як «соат» — «соат»-и буҳрони қонуни якшанбе аст, ки дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад ва вақте ба анҷом мерасад, ки Микоил бармехезад.

Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ наёфтаанд; лекин як соат бо ҳайвон ҳамчун подшоҳон қудрат меёбанд. Инҳо як фикр доранд, ва қудрату тавони худро ба ҳайвон месупоранд. Инҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра онҳоро мағлуб хоҳад сохт; зеро ӯ Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ӯянд, хондашудагон, баргузидагон ва вафодоронанд. Ваҳӣ 17:12–14.

Даҳ подшоҳ, ки Хиродус онҳоро намояндагӣ мекунад, дар рӯзи таваллуди подшоҳии ҳафтум мувофиқат мекунанд, ки дар вақти буҳрони қонуни якшанбе нисфи подшоҳии худро ба

хайвони ваҳшӣ бидиҳанд, ва ин бухрон ҳамчун «як соат» нишон дода шудааст. Дар он «соат» навиштаҷот бар девори Белшасар навишта мешавад. Дар он «соат» Шадрах, Мешах ва Абедначӯро ба кӯраи оташ меандозанд ва онҳо дар абре боло бардошта мешаванд, ҳамон тавре ки ду шоҳиди Ваҳй, боби ёздаҳ. Иттиҳоди сегона ба воситаи фиребе ба ҳам оварда мешавад, ки онро хайвони заминӣ анҷом медиҳад, ва ӯ дар пеши назари одамон оташро аз осмон фуруд меоварад.

Ва ман хайвони дигареро дидам, ки аз замин боло меомад; ва ӯ ду шох дошт, монанди барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва ӯ тамоми қудрати хайвони аввалро дар ҳузури ӯ ба кор мебурд, ва замин ва сокинони онро водор месохт, ки ба хайвони аввал сачда кунанд, ки захми марговараш шифо ёфта буд. Ва ӯ мӯъҷизаҳои бузург ба амал меовард, ба дараҷае ки ҳатто оташро аз осмон бар замин пеши назари мардум фуруд меовард, ва сокинони заминро ба василаи он мӯъҷизаҳое ки қудрати иҷроашонро дар ҳузури хайвон дошт, фиреб медод; ва ба сокинони замин мегуфт, ки барои он хайвон, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монда буд, ҳайкале бисозанд. Ваҳй 13:11–14.

Ҷаҳон на он қадар ба василаи мӯъҷизаҳо фирефта мешавад, балки бештар ба воситаи «воситаҳои он мӯъҷизаҳо», ки ӯ қудрат дошт онҳоро ба амал оварад. Ибораи «воситаҳои он мӯъҷизаҳо» як ибораи иловашуда аст, вале он таъкиди дурустро бар мӯъҷизаҳо мегузорад, ва ин бояд бо диққат қайд карда шавад. Тарзе ки паёми козиб («оташ аз осмон») ҷаҳонро фирефта месозад, шинохтани он аҳамияти муҳим дорад, зеро мо ҳоло дар айнаи ҳамон таърих қарор дорем, ки дар он аҳолии сайёраи замин ба воситаи як «шоҳроҳи фавқулодаи иттилоотӣ», ки аз ҷониби тоҷирони ҷаҳонгарои замин идора ва дасткорӣ карда мешавад, ба ҳолати гипноз оварда мешаванд. Ин мавзӯро мо то мақолаҳои баъдӣ қанор мегузorem, вале ҳоло фақат қайд мекунем, ки фиреби президентон ва шоҳзодагон, ки бар Дориюш анҷом дода шуд, як мавзӯи махсуси нубувватист, ки дорои чандин унсури ба ҳам вобаста мебошад ва бояд шинохта шаванд.

Иттиҳоди сегона бо фиреби рақси шаҳвонии Саломе дар назди ҳокимон дар чашни зодрузи Хиродус ба ҳам оварда мешавад. Он фиребе ки бар Пилотус таҳмил карда шуд, ва табиати дугона дошт, ҳамин айбдоркунӣ буд, ки Масех бар зидди қудрати давлатӣ ошӯбро ба вучуд меовард ва тарғиб мекард, ва ҳамчунин ки Ӯ бар зидди қудрати динӣ қуфр мегуфт. Дар он таърих се муҳолиф ба ҳам омаданд. Қудрати Рум (давлат), Бараббос, масеҳи козиб (пайғамбари козиб), ва калисои муртадди яҳудӣ (ваҳшӣ). Калисои муртадд мақомоти Румро (давлатро) бо дурӯғи дугонаи ошӯб ва қуфр фиреб дод.

Вақте ки ниҳоят Дориюш аз ангеаи фиребгарони худ огоҳ мегардад, ӯ маҷбур мешавад Дониёлро ба ҷоҳи шерон партояд. Дониёл бо итоати худ ба шарияти Худо қонуни давлатро вайрон кард. Дурӯғе, ки ба Дориюш пешниҳод шуда буд, тавассути боло бардоштани ғурури Дориюш ба анҷом расид ва ба ҳамин васила ӯро аз дарк кардани ангеаи фиребгарони худ боздошт. Дурӯғ ва фиреб дар қиссаи Дониёл ва ҷоҳи шерон, итоат ба Худоро ҳамчун қуфр ва ошӯб муаррифӣ мекунад, ки ҳамон фиреби дучонибаи салиб буд; ва аломати роҳии салиб бо аломати роҳии қонуни якшанбе мувофиқат мекунад.

Чазои қудрати фиребандаи динӣ мавзӯи нубуввати Китоби Муқаддас аст, ҳамчунин он ҳақиқат, ки қудрати динӣ қудрати давлатиро фиреб медиҳад.

Мардум мебинанд, ки фирефта шудаанд. Онҳо якдигарро айбдор мекунанд, ки онҳоро ба ҳалокат бурдаанд; аммо ҳама якҷоя талхтарин маҳкумияти худро бар хизматгузoron фуру мерезанд. Чӯпонони бевафо чизҳои мулоим пешгӯӣ кардаанд; онҳо шунавандагони худро ба он бурдаанд, ки шариати Худоро ботил гардонанд ва онҳоро, ки меҳостанд онро муқаддас нигоҳ доранд, таъқиб намоянд. Акнун, дар ноумедии худ, ин муаллимон кори фиребгарии хешро пеши ҷаҳон эътироф мекунанд. Анбӯҳи мардум аз ҳашм пур мешаванд. «Мо ҳалок шудем!» — нидо мекунанд онҳо, — «ва шумо сабаби нобудии мо ҳастед;» ва онҳо бар зидди чӯпонони дурӯғин бармехезанд. Ҳамон касоне ки замоне бештар аз ҳама онҳоро ситоиш мекарданд, даҳшатноктарин лаънатҳоро бар онҳо эълон хоҳанд кард. Ҳамон дастҳое ки замоне онҳоро бо лавр тоҷгузорӣ карда буданд, барои нобуд сохтани онҳо боло хоҳанд шуд. Шамшерҳое ки мебоист қавми Худоро бидушанд, акнун барои нобуд кардани душманони онҳо ба қор бурда мешаванд. Дар ҳар ҷо низоъ ва хунрезӣ хоҳад буд». Муборизаи Бузург, 655.

Пас аз баста шудани замони имтиҳон, бар роҳбарони динӣ рӯй меоваранд, зеро рамаҳои онҳо дарк мекунанд, ки онҳо бо дурӯғе, ки роҳбарони динӣ паҳн карда буданд, фирефта шудаанд. Президентон ва амирон, ҳамроҳ бо хонаводаҳои худ, ҳама ҳамон як довари ҷазодихандаро барои дурӯғе, ки паҳн карда буданд, аз сар гузарониданд. Вақте ки Илос анбиёи козибро дар кӯҳи Кармил кушт, ҳамон ҷазои мутақобил дар «зилзилаи бузург»-и Ваҳй, боби ёздаҳум, тасвир шудааст, вақте ки «ҳафт ҳазор» сарнагун мегарданд.

Ва дар ҳамон соат зилзилаи азиме рӯй дод, ва даҳяки шаҳр фуру рехт, ва дар он зилзила ҳафт ҳазор нафар аз одамон кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтада, Худои осмонро ҷалол доданд. Ваҳй 11:13.

Дар иҷрои заминларзаи бузурги Инқилоби Фаронса, он ҳафт ҳазор нафаре ки кушта шуданд, подшоҳии Фаронсаро намояндагӣ мекарданд. Дар «соат»-и он заминларзаи бузург, яъне қонуни якшанбе, он ҳафт ҳазор нафаре ки кушта мешаванд, Адвентистони рӯзи ҳафтумро намояндагӣ мекунанд, ки ба Рум сар фуруд меоранд, зеро танҳо онҳое ки масъулияти Шанбеи рӯзи ҳафтумро мефаҳманд, ҳангоме ки қонуни якшанбе фаро мерасад, нишони ҳайвонро қабул мекунанд.

Ивази рӯзи шанбе нишона ё мӯҳри ҳокимияти калисои Рум аст. Онҳое ки, даъвои аҳкоми чорумро дарк намуда, ба ҷои шанбеи ҳақиқӣ нигоҳ доштани шанбеи дурӯғинро интиҳоб мекунанд, ба ҳамин васила ба он қудрате эътиром мегузоранд, ки танҳо ба фармони он ин амал амр шудааст. Мӯҳри ҳайвон шанбеи папавист, ки ҷаҳон онро ба ҷои рӯзе ки Худо муқаррар кардааст, пазируфтааст.

«Аммо вақти гирифтани нишони ҳайвон, чунон ки дар пешгӯӣ муайян шудааст, ҳанӯз нарасидааст. Замони имтиҳон ҳанӯз фаро нарасидааст. Дар ҳар калисо масеҳиёни ҳақиқӣ ҳастанд, аз ҷумла дар ҷамоати католикии Рум низ. Ҳеҷ кас маҳкум карда намешавад, то даме ки нурро дарёфт накарда бошад ва ўҳдадорӣ аҳкоми чорумро надида бошад. Вале ҳангоме ки фармон барои иҷрои маҷбурии шанбеи қалбакӣ содир гардад, ва нидои

баланди фариштаи сеюм одамонро аз ибодати ҳайвон ва сурати он огоҳ созад, он гоҳ хатти ҷудокунанда миёни дурӯғ ва рост ба таври равшан кашида хоҳад шуд. Он гоҳ онҳое ки ханӯз ҳам дар вайронкорӣ идома медиҳанд, нишони ҳайвонро бар пешониҳояшон ё бар дастҳояшон хоҳанд гирифт.

«Мо босуръат ба ин давра наздик мешавем. Вақте ки калисоҳои протестантӣ бо ҳокимияти дунявӣ муттаҳид шаванд, то дини козибро дастгирӣ намоянд, ки барои муқобилат ба он аҷдодони онҳо саҳттарин таъкибро таҳаммул карда буданд, он гоҳ шанбеи папавӣ бо ҳокимияти муттаҳидаи калисо ва давлат ҷорӣ карда хоҳад шуд. Осиёти миллӣ ба амал хоҳад омад, ки анҷоми он танҳо ҳаробии миллӣ хоҳад буд». Bible Training School, February 2, 1913.

Он «ҳафт ҳазор», ки дар «соат»-и зилзилаи бузург, яъне қонуни якшанбе, сарнагун мешаванд, ҳамчунин бо он «ҳафт ҳазор»-е муқоиса шудаанд, ки дар айёми Илёс аз сачда кардан ба Изобал сар печиданд.

Аммо Ман барои Худ дар Исроил ҳафт ҳазор нафарро боқӣ гузоштаам, ҳамаи зонуҳоеро, ки назди Баал ҳам нашудаанд, ва ҳар даҳонеро, ки ўро набўсидааст. 3 Подшоҳон 19:18.

Нахустин ишора ба ҳафт ҳазор гурӯҳи вафодореро муайян мекунад, ки аз сачда кардан ба Изобал сарпечӣ намуданд, ва охирин ишора бақияро ифода мекунад, ки ба Изобал сачда мекунад. Вақте ки папавӣ замини ҷалолмандро (ҳайвони заминии Ваҳйи сездах) хангоми қонуни якшанбе тасхир мекунад, як табақа «сарнагун» карда мешавад ва табақаи дигар аз дасти назорати Бобил раҳо меёбад, зеро паёми берун омадан аз Бобил он вақт оғоз меёбад.

Вай ҳамчунин ба замини ҷалол хоҳад даромад, ва бисёр мамлакатҳо сарнагун хоҳанд шуд; аммо инҳо аз дасти ў раҳо хоҳанд ёфт: яъне Адўм, ва Мўоб, ва сарварони банӣ-Аммўн. Дониёл 11:41.

Калимаи «кишварҳо» калимаи иловашуда мебошад, зеро дар вақти қонуни якшанбе бисёр кишварҳо «сарнагун» намешаванд, балки бисёр аъзои алоҳидаи Адвентистони рӯзи ҳафтум сарнагун мешаванд, зеро дар он лаҳза танҳо онҳо барои нури фариштаи сеюм масъул шумурда мешаванд. Онҳо ҳамон «бисёранд», зеро онҳо аз ҷумлаи онҳое буданд, ки даъват шуда буданд дар миёни касоне бошанд, ки мўҳри Худоро қабул карданд, вале ин даъватро рад намуданд.

Ва Ў ба вай гуфт: «Эй дўст, чӣ гуна ту ба ин ҷо даромадӣ, дар ҳоле ки либоси арӯсӣ надорӣ?» Ва ў лол монд. Он гоҳ подшоҳ ба хизматгорон гуфт: «Дасту пойи ўро бибандед, ўро гирифта бибаред ва ба зулмати берунӣ бияндозед; дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандонҳо хоҳад буд. Зеро бисёре даъват шудаанд, аммо баргузидагон каманд». Матто 22:12–14.

Фиреби мирон ва раисон дар боби шашуми Дониёл ҷазои он қудрати диниеро муайян мекунад, ки қудрати давлатиро фиреб медиҳад.

Ва подшоҳ фармон дод, ва он мардонеро, ки Дониёлро айбдор карда буданд, оварданд, ва онҳоро, фарзандонашон ва занонашонро ба ҷоҳи шерон андохтанд; ва шерон бар онҳо

ғолиб омаданд ва ҳамаи устухонҳои онҳоро пеш аз он ки ба қабри чоҳ бирасанд,
пора-пора шикастанд. Дониёл 6:24.

Мо дар мақолаи навбатӣ китоби Дониёлро идома хоҳем дод.

Ва боз чӣ гӯям? Зеро вақт маро намерасад, то дар бораи Гидеџун, ва Борақ, ва Шимшун,
ва Ифтаҳ; ҳамчунин дар бораи Довуд, ва Самуил, ва анбиё нақл кунам: ки онҳо ба
воситаи имон салтанатҳоро мағлуб карданд, адолатро ба амал оварданд, ваъдаҳоро ба
даст оварданд, даҳони шеронро бастанд. Ибриён 11:32, 33.